

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673031157760/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

Berøring med Svingbergs Taaspids, end menneskeligt og christeligt var; thi jeg erindrer, at Svingberg med et rasende Blik styrtede ud af Studiet, ider han lod mig vide, at Dueller under visse Omstændigheder kunde være, om han saa maatte udtrykke sig, saare ønskelige og nødvendige, reent menneskeligt seet, men at han, ifølge sin Opfattelse, maatte betragte dem som en Vederstyggelighed, der ikke engang fandtes hos Jøderne, men hørte hjemme i det vildeste Hedenskab.

Nu var jeg ene med Malm.

»Hvad vil Du her?» spurgte han i en Tone saa kold og saa fremmed, at den strax lagde Adskillens Kløft imellem os.

»Tale med Dig, bringe Dig til Fornuft, redde Dig fra Undergang!» raabte jeg lidenskabeligt.

»Redde mig fra Undergang?» spurgte Malm roligt. »Du, som selv er gaaet under, Du vil redde mig? Det kan Du ikke. Du kan kun drage mig dybere i Dit Fald, som Du alt een Gang har gjort, men det skal ikke skee tiere. Jeg veed nu Ait. Det var Misundelsen, der første Gang førte Dig til mig, og det var den, der fik Dig til at rette, hvad Du selv maatte indsee var rigtigt. Du var den Første, der ledte mig vild under mit første Arbejde; Du skal ikke faae mig til at fuldføre et andet, om hvilket Du selv veed, at det er slet og fordømmeligt.»

Jeg havde længe mærket, at hiint ulyksalige Vink, som jeg efter mit bedste Skjøn dengang havde givet Malm, havde piint ham. At det var blevet exploiteret af Svingberg med saa meget Andet, havde jeg vel anet; men aldrig havde jeg formodet, at det skulde komme til at ligge som et Bjerg mellem os. Endnu engang søgte jeg at nærme mig Malm. Oprigtigt og venligt talte jeg til ham, og i de mildeste Former stræbte jeg at gjøre ham forstaaeligt, at Christendom og Kunst, dybere seet, ikke kunde og aldrig vilde kunne komme til at staae i noget Forhold til hinanden. Ider jeg halvt spøgende angreb Svingberg, tog jeg Spreiten for at overstænke Figuren, inden den heelt faldt fra hinanden af Torhed.

Malm gjorde en afværgende Bevægelse og sagde koldt: »Rør ikke mit Arbejde! Du har fordærvet Nok i Forveien.»

Nu tabte jeg Taalmodigheden. Det ene Ord tog det andet, og inden jeg ret saae mig for, folte jeg mig ved et kraftigt Tag slyngt midt ud paa Gaden. Ja, jeg skammer mig ikke ved at tilstaae det, han smed mig paa Porten i Ordets bogstavelige Forstand.

Det var et trist Foraar og en kjedelig Sommer, der fulgte paa denne